

[Ib Christensen]

som det første parti fremsatte lovforslag om her i folketinget, nemlig at gribe ind over for dette magtmisbrug. Det er en interessant konstatering, men i øvrigt er det måske ikke så ny en konstatering, for det er, ligesom om venstres forhold til denne tidligere mærkesag er kølnet i takt med dets intime forhold til Dansk Arbejdsgiverforening. Derfor kan det være, at det ikke bare er regeringssamarbejdet, der gør, at man optræder på denne måde, men at der måske også er dybereliggende grunde hertil.

Der er et andet forhold, hvor socialdemokratiet måske nok har givet en koncession til venstre. Dengang vores lovforslag om offentlighed omkring partiregnskaberne var til første behandling, da erindrings jeg, at den daværende indenrigsminister ikke var helt afvisende. Han var afvisende over for vores forslag, men ikke helt afvisende over for den tanke, at partiernes regnskaber skulle offentliggøres, og at man måske på anden måde kunne nå dette mål – jeg forstod det altså således, at det var på anden lovgivningsmæssig måde. Uden at han tog stilling, var han altså ikke helt afvisende.

Men finansministerens tale her indebærer jo i realiteten en afvisning af noget som helst initiativ fra folketingets side i retning af at gennemtvinge offentlighed omkring partiregnskaber. Da socialdemokratiet offentliggør sine partiregnskaber, herunder det, der er interessant, nemlig de tilskud, partiet får fra faglige organisationer, mens venstre ikke offentliggør sine regnskaber, herunder det, som partiet får fra Dansk Arbejdsgiverforening, så er der måske her, skal vi sige en koncession fra det store parti til det lille parti i regeringen.

Vi har haft denne debat før, og andre har railleret over, at den er blevet ført, men det er en debat, der vil komme igen, fordi det drejer sig om nogle meget alvorlige samfundsproblemer. Det drejer sig om en forvridning af den politiske debat, det drejer sig om grove misbrug både af offentlige midler og af organisationsmagt, og derfor vil den altså vende tilbage uanset udfaldet af denne afstemning om afværgedagsordenen.

Glistrup (FP):

Hr. Kjeld Olesens mørklægningsdagsorden gør den ene lille gavnlige ting, at den bevir-

ker, at jeg får foræret 5 minutter til at kunne besvare nogle af de skrøner, som hr. Kjeld Olesen fremkom med i sit første indlæg, og som jeg ikke kunne nå at give svaret på, da jeg var oppe sidste gang.

En af de ting, som hr. Kjeld Olesen gjorde i sit første indlæg, var, at han satte et spørgsmålstegn ved hr. Nyborgs indsats i EF-Parlamentet. Det er ikke nogen hemmelighed, at fremskridtspartiet fra første færd, fra december 1973, har haft den holdning, at det at gøre en indsats i EF-Parlamentet er noget, der kræver et menneskes fulde arbejdskraft. Det er ikke muligt på saglig vis både at passe et folketingsarbejde i København og et EF-Parlamentsarbejde i Luxembourg eller Strasbourg, og overensstemmende hermed har fremskridtspartiet handlet hele vejen igennem denne 5 års periode.

Når hr. Kjeld Olesen begynder at klandre hr. Nyborg, fordi han for at spare danske skatteyderkroner sørger for at melde sig tilbage på det tidspunkt, hvor arbejdet i folketinget ikke kommer til at lægge beslag på ham, således at han kan klare arbejdet i EF-Parlamentet, som er hans hovedarbejde, så er der bestemt ikke noget som helst holdepunkt derfor.

Det har da også vist sig, ligegyldigt hvordan man gør det op, at hr. Nyborgs indsats i EF-Parlamentet har været særdeles værdifuld for Danmark. Ikke bare kan vi kvantitativt se, at hr. Nyborg har sørget for at blive ordfører for betænkningers, sagers behandling dernede i flere tilfælde end samtlige andre danske EF-parlamentarikere tilsammen. Men det er jo også i meget væsentlige spørgsmål, hr. Nyborg har kunnet gøre sin indsats, til gavn for danske vognmænd, til gavn for danske fiskere, til gavn for afvikling af handelsrestriktioner og på snesevis af andre områder, hvor disse menneskes fra de andre partier, der skal passe deres folketingsarbejde herhjemme, bare tager ned og vender. De er ikke med i det daglige arbejde dernede og slet ikke, når det kommer til afstemninger eller afgørelser i Strasbourg eller i Luxembourg. Derfor var hr. Kjeld Olesens beskyldninger på dette punkt meget, meget dårligt anbragt.

Lige så usandfærdig var hr. Kjeld Olesens beskyldning om, at fremskridtspartiet skulle have stillet sine ændringsforslag til finanslovsforslag 1979 for sent. Det gjorde vi ikke. Vi stillede dem 10 dage før den sidste frist for